

У «Луцькводоканалі» переконані, що питна вода у місті безпечна

середа, 17.07.13 16:16

«Воду з водопроводу цілком впевнено і безпечно можна пити та застосовувати для приготування їжі, чи інших потреб», - стверджує заступник директора КП «Луцькводоканал», депутат Луцької міської ради Юрій Вега. Про це повідомляє відділ інформаційної роботи міської ради.

Як розповів Юрій Вега, уже є сумний досвід відмови від знезараження питної води з допомогою сполук хлору на користь застосування озону, який призвів до критичного спалаху онкозахворювань у США та Франції. Причиною таких наслідків стали канцерогени, які утворюються внаслідок розчинення озону у питній воді і є на кілька порядків агресивнішими та «живучішими», ніж хлороформи.

Щодо пестицидів та інших техногенних забруднювачів, то такі фактори мають місце у відкритих джерелах водопостачання, але зовсім виключені у випадку користування артезіанськими підземними водоносними горизонтами з допомогою свердловин. Бо навіть забруднена на поверхні вода, просочившись у артезіанські водоносні горизонти крізь багатометрові шари пісків, суглинків та вапняків, проходить досконалу очистку.

Саме такий тип водозаборів — підземні водозабори з глибин 60-180 м і живлять систему водопостачання м.Луцька. Така вода має лише один недолік – перевищення вмісту заліза, що зумовлене природними причинами, а не матеріалом труб. У природі залізо потрапляє у водоносні горизонти як залишкове явище після розпаду (гниття) болотної рослинності, тому що у переважній більшості водоносні горизонти підживлюються саме водою із заболочених місцевостей.

Тому, очистка питної води з підземних водозаборів, зокрема, і тих, що обслуговують місто Луцьк, полягає у видаленні надлишкового заліза, що технологічно найпростіше і достатньо ефективно робиться з допомогою окислення заліза атмосферним повітрям при розбризкуванні води з подальшим фільтруванням через шари піску, щебеню та цеоліту (цеоліт — природний вапняк, який видобувається кар'єрним способом у Закарпатській області).

Тобто, обробка здійснюється фізичними безреагентними способами, що забезпечує воді

високу якість та повну відповідальність Державним Санітарним Правилам і Нормам 2.2.4.171-10, які у нас в Україні одні з найсуворіших у світі.

Тож, застосування сполук хлору (гіпохлорит натрію) вживається на кінцевій стадії обробки питної води, як засіб її захисту від бактеріального забруднення (зараження) на шляху до споживача.

З 2012 року на всіх водозаборах, які обслуговують м.Луцьк, з метою знезараження питної води, застосовується гіпохлорит натрію місцевого виготовлення, який отримують в обмежених технологічними потребами кількостях, безпосередньо на самих водозаборах, розщеплюючи, під дією електричного струму, насичений розчин звичайної кухонної солі. При цьому отримується гіпохлорит натрію та водень, який випускається в атмосферу. Отриманий в такий спосіб гіпохлорит натрію є природною речовиною і без шкоди сприймається організмом людини.

Такий спосіб знезараження питної води гіпохлоритом натрію застосовується в більшості країн Євросоюзу, США, Канаді, Японії.

До цього застосовувався газоподібний хлор, при розчиненні у воді якого і виникали канцерогени. Знезараження газоподібним хлором у системах водопостачання міст застосовувалось ще з ХІХ століття, тобто від початку запровадження систем централізованого водопостачання в містах усього світу.

Якість питної води контролюється атестованою лабораторією водоканалу тричі на день, а органи санепіднагляду перевіряють якість питної води та контролюючу лабораторію водоканалу щомісячно.

Вміст у питній воді:

залізо	0.1-0.29 мг/л при допустимій 0.3 мг/л
твердість води	7.0-8.2 мг.екв/л при допустимій 9.0 мг.екв/л
каламутність води	0.32-1.28 мг/л при допустимій 1.5 мг/л
колірність води	5-10 мг/л при допустимій 20 мг/л.

Наведено найбільш наближені до граничних показники якості води, які є і найбільш характерними, інші, такі як вміст нітратів, марганцю і т.д. не перевищують 50% від допустимих меж.